

Arrest

nr. 139 031 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gelet op arrest nr. 132 348 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2014 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiitische Arabier uit Diwaniyah, Zuid-Irak, bent. Tot begin 2008 woonde u in het ouderlijk huis in Al Arouba Taaltha. In de loop der jaren had u verschillende jobs. Zo werkte u in 2007 een zestal maanden voor (horeca-)bedrijven op de (Amerikaanse) legerbasis van Numaniya. Daarna werkte u als installateur van sanitair in een privébedrijf.

Uw vader (C.T.F.) werkte tot 2005 als leerkracht, daarna werkte hij als tolk voor de Amerikaanse troepen. Hij was gestationeerd in Diwaniyah op de basis van de '8ste firqa'. Ook uw oudere zus (S.) werkte sinds 2005 als tolk voor de Amerikanen. Ze was gestationeerd in verschillende regio's waaronder Fallujah, Bagdad en Diwaniyah. De mensen uit jullie wijk kwamen snel te weten dat uw familieleden als tolk werkten en ze spraken uw vader daar geregeld op aan. In 2007 startten de Amerikanen een campagne tegen het Mehdi-leger. Ze verrichtten verschillende arrestaties in Diwaniyah, onder andere in uw wijk. In totaal werden er een twintigtal leiders van het Mehdi-leger opgepakt. Uw vader fungeerde in die periode regelmatig als tolk bij de arrestaties en dat ging niet onopgemerkt voorbij in de wijk. Na verloop van tijd beweerden de familieleden van de gearresteerde personen dat uw vader verantwoordelijk was voor de arrestaties. Ze eisten dat hij hen hielp om de gevangenen vrij te krijgen, anders zouden ze hem en zijn familieleden vermoorden. Als gevolg van de dreigementen vroeg uw vader een overplaatsing aan. Begin 2008 werd er op zijn vraag ingegaan en werd hij naar Fallujah overgeplaatst. Ook uw zus (S.) was op dat moment in Fallujah gestationeerd. U en uw moeder verlieten samen met uw vader Diwaniyah en gingen bij uw jongere zus (M.) in Bagdad wonen. Die laatste was op 28 november 2007 getrouwd met (M.A.M.E.R.), de Jemenitische ambassadeur in Irak, en woonde in de Jemenitische ambassade. U betrok met uw moeder een bijgebouw aan de achterzijde van het domein en u werkte er als tuinman. Eind januari 2008 verdween uw vader. Toen jullie na een aantal dagen niets van hem hadden vernomen, contacteerden jullie één van zijn collega's. Deze wist te vertellen dat uw vader dagen voordien de legerbasis had verlaten. Jullie gingen op zoek naar uw vader en troffen zijn lichaam aan in het mortuarium van het Yarmouk-ziekenhuis. Jullie vernamen dat de Nationale Garde zijn lichaam op 12 februari 2008 had gevonden. U vermoedde dat leden van het Mehdi-leger hem hadden vermoord omwille van zijn werk als tolk. Drie maanden na de moord, omstreeks mei 2008, ontving uw moeder een telefoon via het gsm-nummer van uw vader. De beller vertelde haar dat uw vader was vermoord omdat hij weigerde deel te nemen aan een complot om uw schoonbroer, die op de Jemenitische ambassade werkte, te vermoorden. De terroristen eisten dat uw moeder haar medewerking zou verlenen aan de terroristen. Nadien kreeg uw moeder nog verschillende dreig telefoons. Na verloop van tijd besloot uw familie dat u niet langer in Irak kon blijven. Jullie bereidden uw vertrek voor en in mei 2009 vloog u vanuit Bagdad naar Turkije. U gebruikte hiervoor uw eigen paspoort. Nog diezelfde maand reisde u naar Griekenland. U verbleef er tot oktober 2010 en u reisde vervolgens per vliegtuig naar Milaan. Deze keer reisde u onder een valse naam en met vervalste documenten. U verbleef een maand in Italië en u reisde vervolgens naar België. Op 29 november 2010 kwam u in België aan en op 30 november 2010 diende u een asielaanvraag in. In oktober of november 2010 migreerden (S.) en haar echtgenoot naar de Verenigde Staten. Vijf maanden voor het gehoor, dus rond mei-juni 2011, verhuisden uw zus (M.) en haar echtgenoot naar Jemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 22/12/2005, nationaliteitsbewijs dd. 20/05/2005, overlijdensakte vader dd. 12/02/2008, documenten in verband met tewerkstelling van (S.), foto's van (S.) als tolk, badge "United States Marine Corps" van (S.), kopie Amerikaanse paspoorten van (S.) en echtgenoot, kopie geboortecertificaat van zoon van (S.), vertaling huwelijksakte van (S.), kopie nationaliteitsbewijs (M.), kopie huwelijksakte (M.), attest Jemenitische ambassade, verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad dd. 20/11/2008, attest Ministerie van Migratie en Immigratie dd. 20/02/2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Het Commissariaat-generaal heeft ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de motieven die achter de moord op uw vader staken. U verklaart dat uw vader werd vermoord omdat een groep niet nader gespecificeerde terroristen (zie CGVS, p.21) hem wilden betrekken bij een complot om uw schoonbroer - volgens u de ambassadeur van Jemen, maar in werkelijkheid de zaakgelastigde van de ambassade - te vermoorden. Volgens u vernam u de werkelijke toedracht van de moord pas na het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor u er bij het invullen van de vragenlijst ook niets over heeft gezegd (DVZ - dd.02/03/2011) (zie CGVS, p.16, 22). Deze gang van zaken is echter zeer merkwaardig. Het is in de eerste plaats weinig aannemelijk dat het na de moord op uw

vader (dd.12/02/2008) nog meer dan drie jaar heeft geduurd vooraleer uw moeder u op de hoogte bracht van de werkelijke motieven voor de moord. U beweert namelijk dat u Irak verliet omdat uw moeder en uw familieleden van mening waren dat u niet langer veilig was. Dat ze u nooit zouden verteld hebben wat de echte reden was voor het gevaar waarin u verkeerde, lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk. Verder is het vreemd dat u na de moord op uw vader nog tot mei 2009 in de ambassade heeft gewoond (zie CGVS, p. 3,25) zonder dat u iets vernam van het complot tegen uw schoonbroer en de reden van de moord op uw vader. U woonde op dat moment namelijk samen met uw moeder - die in tussentijd meermaals werd bedreigd en wiens medewerking werd gevraagd in het moordcomplot van de terroristen (zie CGVS, p.16, 22) - en uw zus (M.) en uw schoonbroer - die op hun beurt op de hoogte was van het complot (zie CGVS, p.22). Bovendien beweert u dat uw schoonbroer na de moord extra veiligheidsmaatregelen trof om zichzelf en zijn schoonfamilie te beschermen (zie CGVS, p.22). Dat u desondanks niets van een complot heeft gemerkt lijkt dan ook onlogisch en hoogst onwaarschijnlijk. U roept uw jonge leeftijd in als excuus (zie CGVS, p.16, 22) maar het Commissariaat-generaal beschouwt dit niet als een geldige verschoning. U had op dat moment de volwassen leeftijd reeds bereikt en u bent de enige zoon van de familie. Men mag dan ook redelijkerwijs verwachten dat u op de hoogte was van wat er in uw omgeving gebeurde en dat u oud genoeg was om te verstaan wat er aan de hand was (zie CGVS, p.16). Evenmin komt het bijster overtuigend over dat u er van uit ging dat uw vader door het Mehdi-leger werd vermoord en dat u het bijgevolg niet nodig vond om er verdere vragen over te stellen (zie CGVS, p.26).

Daarnaast kan men zich vragen stellen bij de handelswijze van de terroristen. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat ze aan de schoonvader, die trouwens samenwerkt met de Amerikanen en dus met de Irakese autoriteiten, van de zaakgelastigde van de Jemenitische ambassade vragen de echtgenoot van zijn dochter te vermoorden, vervolgens de schoonvader doden wanneer hij dat weigert, om daarna hun plannen (en hun betrokkenheid bij de moord) aan zijn weduwe kenbaar te maken met als doel haar te overtuigen om aan het complot deel te nemen. Als een groep terroristen werkelijk van plan is om een aanslag te plegen op een vooraanstaand lid van de ambassade, mag men verwachten dat ze niet zomaar hun plannen kenbaar maken aan de familieleden van hun doelwit. Op die manier geven ze hun doelwit namelijk de kans om te ontkomen of bescherming te zoeken. Deze merkwaardige manier waarop de terroristen te werk gingen, roept dan ook de nodige vragen op. Dat men een dergelijk risico zou nemen, wetende dat de kans dat familieleden aan een dergelijke actie zouden willen meewerken zeer miniem is, is dus weinig geloofwaardig.

Bovendien legt u incoherente verklaringen af over de klacht die werd ingediend. Waar u aanvankelijk beweert dat u niet weet of er een klacht werd ingediend tegen de moordenaars (zie CGVS, p. 21-22) verklaart u nadien dat uw schoonbroer wel degelijk een klacht heeft ingediend (zie CGVS, p. 22). Dergelijke opvallende incoherenties doen uiteraard twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien maakt u uw vrees voor een persoonsgerichte vervolging door een terroristische groepering niet aannemelijk. Het is merkwaardig dat u na de moord op uw vader en na de telefonische bedreigingen nog tot mei 2009 in Bagdad verbleef. Indien u in Bagdad werkelijk voor uw leven vreesde, is het weinig aannemelijk dat u nog een jaar op dezelfde plaats bleef wonen, zelfs indien het een ambassadegebouw betrof. Zeker niet wanneer u zeer concrete indicaties had dat de terroristen op de hoogte waren van uw woonplaats en uw familiale situatie (zie CGVS, p.16). Dergelijk gedrag zorgt voor twijfels betreffende de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees voor vervolging. In de periode na de moord op uw vader ontving u trouwens geen enkele rechtstreekse bedreiging (zie CGVS, p.23). Niet u, maar wel uw moeder werd onder druk gezet om aan het moordcomplot deel te nemen. Uw moeder leek dus het voornaamste doelwit van de terroristen. Het is dan ook zeer merkwaardig dat uw moeder tot op de dag van het gehoor in Bagdad verbleef en dat ze na verloop van tijd de beveiligde ambassade verliet om bij haar zus in Bagdad te wonen (zie CGVS, p.6). Ook dit doet twijfels rijzen over uw vrees. Daarnaast vermeldt u enkel de dreigtelefoontjes wanneer gevraagd naar problemen die uw moeder zou hebben ondervonden (CGVS p.6). Dat de terroristen gedurende drie jaar geen verdere concrete stappen ondernamen tegen uw moeder, zorgt voor verdere twijfels omtrent de ernst en de geloofwaardigheid van de dreigementen. Ook het feit dat uw zus (S.) zonder verdere problemen en ondanks de dreigementen, zeker tot februari 2009, in dienst bleef van de Amerikaanse troepen in Camp Striker (Bagdad) (zie Documenten, documenten ivm. tewerkstelling (S.)) én ondertussen bij haar schoonfamilie in Karrada (Bagdad) woonde, lijkt de ernst van de dreigementen evenzeer te relativiseren. Hetzelfde kan worden gezegd over uw zus (M.) en haar echtgenoot. Zij bleven namelijk tot vijf maanden voor het gehoor (zie CGVS, p. 7), dus rond mei 2011, in de ambassade wonen. U haalt in hun hoofde geen bijkomende incidenten aan.

Bij aangetekende zending van 10 juni 2013, dus meer dan 2,5 jaar na uw asielaanvraag (dd. 30/11/2010), legt u een verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad voor. Dit document heeft echter onvoldoende bewijswaarde om het Commissariaat-generaal alsnog te

overtuigen van uw vrees voor vervolging. Het is namelijk bijzonder opvallend dat u het document slechts enkele dagen voor de zitting op de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV)(13/06/2013) heeft voorgelegd, terwijl het document reeds op 20 november 2008 werd opgesteld (zie Documenten, verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad). Bovendien geeft u tijdens het gehoor te kennen uw schoonbroer u alle documenten heeft toegestuurd (zie CGVS, p.12) en vermeldt u geen andere documenten ter staving van uw vrees (zie CGVS, p.15, 26). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, indien het werkelijk over een authentiek document zou gaan, de verklaring niet veel eerder heeft voorgelegd of op zijn minst tijdens het gehoor zou hebben vermeld. Men mag namelijk verwachten dat u duidelijk weet welke documenten u ter staving van uw asielaanvraag ter beschikking heeft. De inhoud van het document is evenmin bijster overtuigend. Het betreft een niet-ondertekend document, zonder enige indicatie van de identiteit van de auteur of enige contactgegevens, die enkel een stempel van de Jemenitische ambassade vertoont en waarin verder weinig meer staat dan dat de ambassade de dood van uw vader veroorzaakte en dat de bevoegde instanties om hulp wordt gevraagd. Er wordt echter niet gespecificeerd op welke manier de ambassade de dood van uw vader 'veroorzaakte' - op zich al een opmerkelijk statement van een ambassade -, aan welke instantie de verklaring gericht is, welk doel de verklaring had of waarom de verklaring pas op 20 november 2008 werd opgesteld (zie Documenten, verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad). De door u voorgelegde verklaring kan bijgevolg niets veranderen aan het niet overtuigend karakter van uw verklaringen. Als gevolg van bovenstaande opmerkingen besluit het Commissariaat-generaal dat u zich niet kunt beroepen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van de door u ingeroepen problemen in Bagdad.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u moet vrezen voor vervolging door het Mehdi-leger. U beweert dat u niet naar Diwaniyah terug kunt omdat het Mehdi-leger er nog steeds actief is (zie CGVS, p.23). U brengt echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren ten opzichte van het Mehdi-leger. De dreigementen uit 2007 die tot jullie vertrek naar Bagdad leidden betroffen bovendien louter mondelinge bedreigingen (zie CGVS, p.16, 18, 19). U maakt geen gewag van concrete acties tegen u of uw familie. Na jullie verhuis naar Bagdad begin 2008 en tot op het moment van het gehoor (14/10/2011) waren er bovendien geen indicaties dat u in Bagdad moet vrezen voor represailles van het Mehdi-leger of dat de buurtbewoners hun dreigementen van jaren geleden in de praktijk zouden omzetten. U kunt bijgevolg niet overtuigen dat u door het Mehdi-leger wordt gevisieerd met het oog op een persoonsgerichte vervolging.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de (kopieën van) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen namelijk enkel uw identiteit en uw afkomst uit Diwaniyah. Deze staan hier echter niet ter discussie. De documenten in verband met de werkzaamheden van uw familieleden, o.a. (S.) en uw schoonbroer, bevestigen enkel hun professionele activiteiten maar spreken zich geenszins uit over de door aangehaalde problemen. Het attest van het Ministerie van Migratie en Immigratie (dd. 20/02/2012), door u aan de RvV voorgelegd op 10 juni 2013, vermeldt enkel dat u op 15 april 2008 werd geregistreerd in Bagdad. Het document bevat echter geen indicaties betreffende de motieven die achter uw verhuis naar Bagdad staken (zie Documenten, attest van het ministerie van migratie en immigratie). Op basis van het document kan dus niet worden besloten dat u Diwaniyah diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Evenmin bevat het document indicaties dat u in Irak momenteel dient te vrezen voor vervolging. Bovendien is het bijzonder opvallend dat u het document nauwelijks enkele dagen voor de zitting bij de RvV heeft voorgelegd. Nochtans dateert het document van 20 februari 2012, nog voor het gehoor, en mag men dus verwachten dat u het al veel eerder had kunnen voorleggen of op zijn minst had kunnen vermelden, hetgeen u echter niet heeft gedaan (zie CGVS, p.12, 15, 16). Het Commissariaat-generaal tekent dan ook enig voorbehoud aan bij de bewijswaarde van het document. De overlijdensakte van uw vader, die op 12 december 2010 (pas na uw asielaanvraag) werd geratificeerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, bevestigt enkel het overlijden van uw vader. Verder spreekt het document zich niet uit over de omstandigheden of de motieven die achter zijn dood staken. Aangezien er op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier), legde het Commissariaat-generaal de nodige omzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de overlijdensakte. Het document heeft slechts enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige en consistente verklaren, wat bij u niet het geval is (zie hoger). De bewijswaarde van de overlijdensakte, het enige document betreffende uw vader, is dan ook uiterst relatief. In haar arrest (nr. 105 224 van 18 juni 2013) uitte ook de RvV haar twijfels omtrent de authenticiteit van het document. Verder is het opmerkelijk dat u geen identiteitsdocumenten of documenten in verband met de tolkactiviteiten van uw vader kan voorleggen. U beweert weliswaar dat uw vader in Diwaniyah en Fallujah - u weet echter niet op welke basis (zie CGVS, p. 20) - heeft gewerkt, maar het enige begin van bewijs dat u daarvan voorlegt is de overlijdensakte (zie Documenten, overlijdensakte vader). Dit staat in

schril contrast tot de grote hoeveelheid documenten die u voorlegt in verband met uw zus (S.), die net hetzelfde werk deed. Als uw vader werkelijk tolk was tussen 2005-2008, dan is het zeer vreemd dat hij alle documenten die konden bewijzen dat hij tolk was bij zich droeg op het moment dat hij werd ontvoerd (zie CGVS, p.12, 19). Het Commissariaat-generaal stelt zich dan ook vragen bij het gebrek aan documentatie hieromtrent.

Het Commissariaat-generaal wijst er verder op dat de RvV (arrest nr. 105 224 van 18 juni 2013) in het kader van uw beroep (dd. 29/03/2013) het Commissariaat-generaal heeft gevolgd in haar beslissing u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diwaniyah in de provincie Qadisiya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra-stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nassariyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van **"art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker."**

Hij betoogt:

“Niettegenstaande de door verzoeker voorgelegde documenten en verklaringen is verwerende partij van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Tot op heden is verzoeker niet in de mogelijkheid om andere documenten naar voor te brengen aangaande zijn asielrelaas.

Verzoeker betreurt dat verwerende partij met betrekking tot het attest van de Jemenitische ambassade geen rechtstreeks contact heeft opgenomen (of minstens opnieuw geprobeerd heeft contact op te nemen) met de desbetreffende ambassade om meer informatie aangaande het document te bekomen. Volgens verzoeker zou nochtans één en ander door hen kunnen worden bevestigd, minstens zou de authenticiteit van het document kunnen worden bevestigd zodat het als begin van bewijs kan worden aangenomen en derhalve aantonen dat de verklaringen van verzoeker weldegelijk geloofwaardig zijn.”

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker verwijt het CGVS dat geen contact werd opgenomen met de Jemenitische ambassade om meer informatie te bekomen over het attest van deze ambassade en om de authenticiteit ervan na te gaan. Er bestaat echter geen rechtsregel die of rechtsbeginsel dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om de vreemdeling bij te staan in diens inspanningen om zijn asielaanvraag te staven of om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De commissaris-generaal moet voorts niet bewijzen dat de neergelegde stukken vals zijn en kan aan deze stukken ook om andere redenen dan hun valsheid bewijswaarde ontzeggen. *In casu* heeft de commissaris-generaal aan het neergelegde attest van de Jemenitische ambassade in Bagdad bewijswaarde ontzegd op basis van volgende motieven:

“Het is namelijk bijzonder opvallend dat u het document slechts enkele dagen voor de zitting op de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV)(13/06/2013) heeft voorgelegd, terwijl het document reeds op 20 november 2008 werd opgesteld (zie Documenten, verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad). Bovendien geeft u tijdens het gehoor te kennen uw schoonbroer u alle documenten heeft toegestuurd (zie CGVS, p.12) en vermeldt u geen andere documenten ter staving van uw vrees (zie CGVS, p.15, 26). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, indien het werkelijk over een authentiek document zou gaan, de verklaring niet veel eerder heeft voorgelegd of op zijn minst tijdens het gehoor zou hebben vermeld. Men mag namelijk verwachten dat u duidelijk weet welke documenten u ter staving van uw asielaanvraag ter beschikking heeft. De inhoud van het document is evenmin bijster overtuigend. Het betreft een niet-ondertekend document, zonder enige indicatie van de identiteit van de auteur of enige contactgegevens, die enkel een stempel van de Jemenitische ambassade vertoont en waarin verder weinig meer staat dan dat de ambassade de dood van uw vader veroorzaakte en dat de bevoegde instanties om hulp wordt gevraagd. Er wordt echter niet gespecificeerd op welke manier de ambassade de dood van uw vader ‘veroorzaakte’ - op zich al een opmerkelijk statement van een ambassade -, aan welke instantie de verklaring gericht is, welk doel de verklaring had of waarom de verklaring pas op 20 november 2008 werd opgesteld (zie Documenten, verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde attest van de Jemenitische ambassade in Bagdad.

Verzoeker laat de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus, zoals deze hoger worden geciteerd, voor het overige geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn voorgehouden problemen in Bagdad en Diwanayah een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers asielmotieven werden overigens reeds in arrest nr. 105 224 van 18 juni 2013, dat kracht van gewijsde heeft, ongeloofwaardig bevonden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.4. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze de andere door hem aangehaalde beginselen *in casu* zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van **“artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl er weldegelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.”**

Hij stelt dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat er geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar informatie omtrent de situatie in zijn provincie en zijn land van herkomst. Hij betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Irak dermate volatiel en problematisch is dat niet kan worden ontkend dat hij er een reëel risico zal lopen op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Verweerder legt op 9 oktober 2014 door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een actualisatie van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier en informatie omtrent de bereikbaarheid in Irak via het internationale luchtverkeer (rechtspiegingsdossier, stuk 8). Verweerder betoogt dat uit de informatie blijkt dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in Zuid-Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Ter terechtzitting van 16 oktober 2014 wordt toepassing gemaakt van artikel 39/76, § 1, 7° van de vreemdelingenwet en wordt aan verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, 8° van de vreemdelingenwet de mogelijkheid geboden om binnen de acht dagen een replieknota in te dienen.

2.3.4. Verzoeker legt op 20 oktober 2014 een replieknota neer (rechtspiegingsdossier, stuk 10). Hij haalt hierin algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak aan en betoogt dat de situatie er dermate volatiel en problematisch is (met aanzienlijke geweld- en terreurdaden) dat niet kan worden ontkend dat hij er een reëel risico zal lopen op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Ter terechtzitting van 18 december 2014, na tussenarrest nr. 132 348 van 28 oktober 2014 waarbij de debatten heropend werden verklaard, legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014 neer (rechtspiegingsdossier, stuk 18). Hij wijst erop dat UNHCR van oordeel is dat er voor mensen uit geheel Irak een beschermingsstatus moet worden voorzien.

2.4. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtspiegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in Zuid-Irak weliswaar verslechterd is doch niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het door verzoeker bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtspiegingsdossier, stuk 18) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om mensen die Irak ontvlucht zijn terug te sturen naar hun land van herkomst, en dit gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS